

C-38-8

R. Jofré.

Arm.	Pres.	C.	N.
189	III	7	6.

Sanch espartana.

Quadro dramàtic
en
un acte.

R. 323296

MS. 523

5. 10. 18

20
5

Personatjes.

Adela. (Escega. Resignada ab la seva sort, en
experiencia.)

Carlos. (Jove de grans resolucions.)

Arturo.

Julia.

D. Luis.

Cosme. (Criat. de confiança.)

D. Climent.

Criat.

Acció Barcelona.

L'escena en nostres dias.

Dreta y esquerra del Acto

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

1850

Acte iurich.

L'escena representa una sala de casa rica. Porta al foro, portas a' dreta y esquerra. Una taula al centro ab varios objectes, al foro dreta un'altre taula ab alguns llibres. Sofa cadiras etc. etc.

Escena I.

Carlos, Arturo y Criat. Entran per la porta esquerra segon terme.

Car = Aquí estarem ab més llibertat.

Art = Ja sabs qu'ets a casa teva. Res de

cumpliments. Posa cafè.

(An' al criat que ha portat
el servey y colocantlo sobre
la taula del centre servey
y la mitis.)

Car= No es que no tinga confiança, pero
m'agrada fumá, tot prenent cafè,
y'm sembla que a la teva germa-
na el fum del cigarro la molesta.

Art= Ca! no ho crequis; a lo menos may
ho ha demostrat. T'a fe' que jo,
apenas acabo de dinar tinch qu'
encèndrer el cigarro.

Car= De tots modos...

Art= Home, encare que fóra de tò, vol-
dria ferte una pregunta.

Càr = Digas.

Art = Ara qu'estem desvagats, si es que mereixo la teva confiança, voldria sapiguer per quin motiu no vols que'l meu papa ni l'Adela, conequin quina es la teva posició social.

Càr = Home...

Art = No temis, no t'demanarem cap diner...

Càr = Arturo!...

Art = Es una broma.

Càr = Ho suporo. De tots modos, per mes que'm consta que no ho necessitas, ja sabs que tots els meus interessos estan a la vostra disposició.

Art = Gracias.

Car = Ah!... Ab quin gust donaria tot
quant posseheixo ^{si's} ~~no~~ pogués fer
un miracle...

Art = Un miracle?... y en aquest temps.

Car = Si.

Art = Explicat.

Car = Tornar la vista a la teva germana.

Art = Ah!... gracias. (*donantli la ma.*)

Car = No ho dubtis.

Art = Ja ho se del cert. No en va vareig
donarte tot l'amor que pot do-
narre a un amic. ¡Pobre Adela!

Car = Si, ben cert.

Art = Yes a n'ella perque li hi reserveu
las nostres riquesas, si apenas

pot disfrutarlas. Va néixer per
ser desgraciada.

Car = Qui sab?

Art = No hi ha cap esperança. Prou et
consta que las mellors eminen-
cias l'han visitada y... tot
inútil.

Car = Ja ho se; pero per més que li
falti el preciós dò de la vista,
encare pot ser ditxosa.

Art = No ho creguis. No hi ha felicitat
possible per ella.

Car = Pues jo la trovo sempre ben
tranquila y alegre...

Art = No, alegre no; resignada. Te un
cor molt hermiós, es dol de las

penas dels altres, sens' volguer sentir las revas ~~propies~~.

Car = Això es propi de totes las animas grans; y això es lo que'm fa creure que algun dia trovarà...

Art = El que'?

Car = Un cor generós com el seu per fer-la tant ditposa com se mereix.

Art = Lo que dius es per enganyarme, y per enganyarte a tu mateix.

~~Car~~ = ¿Qui vols que sigui el que vulga sacrificar ~~se~~ la seva existencia, vivint ^{se} per sempre ~~la seva~~ ab una pobre cega?

Car = Jo!

Art = Carlos!

Càr = Si, jo. I si mil vidas tingues,
altres tantas, l' esposaria.

Art = Oh!

Càr = Mira tu, si estich convenent de
lo molt que val la teva germana.

Art = No, amic meu! Aixó no pot ser.
Fiu no deus sacrificarte... tu...

Càr = El que va en busca del cor que
li han robat, no fa cap merit;
busca sols lo que necessita.

Art = Fiu has alocat!

Càr = ~~Pot~~ Qui ho sab? ... en tot cas d'
amor.

Art = Amich...

Càr = Si, d'amor; d'aquesta bojeria
que dona vida aquí no'n fe; d'

aquesta bojeria que torna en
llum las tenebras; d'aquesta bo-
jeria que transforma las mes
negres tempestas del cor, ab un
cel zeri d'hermosas ilusions.

Ara, digam: ¿he alocat?...

Art = Amich meu!...

Car = Contesta.

Art = No ho se. Sols puch dirte que lo
que pretens es un impossible.

Car = No'm creus digne...

Art = Calla!

Car = Donchs, que'?

Art = Que lo que tu prens com amor,
no es mes que una compassio',
que'ls teus nobles sentiments

conformen ab altre causa.

Car = Arturo, tu no'm coneixes prou.

Escena II.

Dits Adela y el Criat, acompanyant-la.

Criat = Aquí 'ls he senyoreta.

Ade = Gracias, Marcelino.

Cria = Vol callà...

Art = Germama meva... *(S'aixeca els dos y*

Arturo l'agafa per la ma

y l'acompanya. Mutua el criat.)

Car = Adela...

Ade = Vostès no'm volen al seu cos-

tat y jo may me'n mouria.

Car = No diga això!...

Art = Fonteta... Ha sigut sols per ve-
nir a fumar. ~~un cigarro~~. No voler
la ~~guerra~~ prop nostre?...

Car = Dispensi...

Ade = Ja ho se, ¡carum! No's pot gastar
cap broma.

Car = Segui; vol fer el favor?...

Ade = Gracias. (*Carlos li acorta una cadira y
seuhen.*)

Ja conech que han llessat
el cigarro? No vuy que per mi
es privin de res. Fumiu, no'm
molesta.

Car = Ja habiam acabat.

Ade = Permetim que no ho cregui. Con-
tinuim, del contrari tindrian

raho' de fugir del meu costat.

Art = Buens; donchs quant 'ens con-
vingui...

Ade = No, ara, ara.

Art = Taja, jumem; la nena ho ma-
na.

Ade = Això es. Prou molestia estich
donant ab la ditjosa falta de
la vista.

Car = Vosté molestà'?

Art = Deixa dir y juma. Te noy, es
un habano.

Car = En aquest moment no 'n tinch
ganas.

Art = Ja conech que vols guardarlo
per lliurlo en el café entre 'ls

companys de catedra.

Car = Efectivament. Com d'aquests cigarros els pobres no'n podem fumar tots els dias...

Ade = Salut ho hagi. Despres d'un temps en ve un altre. No perdi may las esperansas.

Car = Aquestas son las que m'alentan.

Ade = Ben fet. Ven jo...

Escena III.

Dits Criat.

Cria = Senyoret...

Art = Que vol?

Cri = El demanan.

9

Art = Qui es?

Cria = Aquell senyor que sol venir a la
tarde.

Art = Ah! si? m'en alegro. Finch que
darli una bona noticia.

Ade = Mes val aixis.

Art = Dispenseume un moment.

Que passi al meu despatx.

Cri = Està bè. (*Mitis.*)

Art = Soch ab vosaltres. (*Mitis for.*)

Car = I'esperem.

Ade = Lo trigará, no. M'estima molt.

Car = I' també voste a n'ell.

Ade = Encare que no volgues. Es tant

bo... Desde que vareig quedar

aixis... desgraciada...

Car = Desgraciada?... no. Vostè serà felis.

Ade = Qui ho sab?... Potser si... Algunes vegadas 'm faig unas ilusions...

Car = Si?... Contin, contin...

Ade = No, no. Massa's burlaria de mi.

Car = May! Finch en molta estima la vista, per burlarme de una persona que, malhoroement, careix d'aquest dò.

Ade = Veritat que si? Veritat que s'estima molt?...
ma molt?...

Car = Si; molt.

Ade = Tant com la vida; ¿no es això?

Car = No, tant, no. La vida avant tot!

Ade = Ah!... Pero per res la donaria. ¿no

es cert?

Car = Per res?... Si; la donaria, si al
perdrer-la jo, vosté la pogués
adquirir.

Ade = Oh! Qué diu?

Car = Lo que sent.

Ade = Carlos!... Pensi que soch la ger-
mana del seu amic; no's bur-
li de mi... pensi que soch cega!

Car = Precisament per això li parlo
com ho faig.

Ade = Per qué soch cega?

Car = Perque es la germana de l'Ar-
turo.

Ade = Ho comprench: com me veu
tan desgracida i compadeix

de mi... 'm te llàstima...

Car = Vostè no pot inspirar llàstima...

Ade = No?...

Car = ...Vostè inspira afectes molt mes elevats; vostè inspira una simpatia, que ben entesa, pot confondrer ab un amor etern!

Ade = Mare meva! *(L'aireca y torna a caures rentada)*

¡ que desventurada es la teva pobre filla! *(Molt emocionada.)*

Car = Adela, jo l'estimo ab tota l'ànima!

Ade = Calli! No continui! No vulga martirisarme ab els seus insults!

Car = Per Deu!

Ade = Diguei que s'ha equivocat! que no volia dirho, per favor li demano!... Senyor, jo que l'apreciava com un amic, com a un verda-der amic!... I, ara... quin desen-germy! Pobre germá meu!... Men-tida, tot mentida! Tant sols la fosca es veritat!...

Car = Vosté no m'ha comprés.

Ade = Si, si. Potser massa. Els qu'estem faltats d'el sentit de la vista, tenim mes desarroscats els demés sentits. Si l'he comprés, si, desgraciadament.

Car = Dispensim que li repeteixi: vos-te ha interpretat mal els meus

conceptes.

Ade = No vuy insistir. Pero tinga present que soch rica, y que cualsevol, potser, menos jo, interpretaria poch favorablement las sevas paraulas.

Car = Vortè creu que pot inspirarme altre cosa que un amor pur?...

Ade = Ja li he dit que jo...

Car = Soch... diguem pobre. Ja poch he acabat la carrera, y per lo tant, no conech a ningui, ni ningui 'm coneix a mi. Pero jo treballaré perque la que vulga partir ab mi, las miserias d' aquesta vida, no li falti el

meu apoyo moral y material.

Ade = Carlos...

Car = Es prosaich, això, ¿veritat? molt

prosaich; pero es real; y no crech

que may tinga necessitat de

recorrer a'n'al dot, si es que'l

porta, de la que demà vulga

ser la meua esposa. *(Ab dignitat.)*

Ade = S'ha enfadat?...

Car = No...

Ade = Ja veurà, posis al meu lloch...

Car = Jo pogués.

Ade = Què?

Car = Tal com ho he dit.

Ade = Escoltim: Per mes que vosté pen-

shi lo contrari, lo que sent per

mi, no es mes que... i que lihi
diré jo?... una simpatia, ja
que no li senta be la parau-
la compassio. Simpatia qu'
els seus nobles sentiments
interpetren d'altre manera.

Car = Es que jo penso...

Ade = No, si el crech. Si fins el consi-
dero capás de tot. i Pero per qué
serviria? per ferme mes des-
venturada, demá que siguiés
consumat el sacrifici.

Car = Li juro...

Ade = No'ns fem ilusions. Avuy els meus
dols li semblan riallas d'an-
gel; demá els meus goigs li

semblarian geixas de condem-
nats.

Car = Això may!

Ade = Es una flaqueza de la huma-
nitat: despreciar avuy lo que
ahir tant desitjavam.

Car = Vosté, per mi, es un cel, y el cel
sempre es digne de veneració.

Ade = Un cel sense estrelles... Un cel
trist, sempre nebulós.

Car = Es que jo l'he somniat aixís.

Ade = Prou, Carlos, prou! No s'enganyí
ni vulga enganyarme.

Car = Ara ho comprench, no te cor!...

Ade = Que no tinch!... (L'aireica.)

No'm martiritshi mes; deipim,

deixim, li demano... per... per l'
amor que diu que 'm te.

Car= Donquim una esperansa.

Ade= Esperansa?... Si no'm queda
mes que la vida; d'ahont vol
que tregui esperansas.

Car= Si en l'amor te fe' ?...

Ade= Podria creurer ab ell, si jo fos
com tothom, o si tothom fos com
jo.

Car= Ah! sols aixis ?...

Ade= Crech ab el del meu pare y el
del meu germa. Aquest es ver-
dader y...

Car= Desinteressat ?

Ade= No ho dubto.

Car = Oh! voste pensa que jo...

Ade = Pense qu'es un amic, que te
un cor generós, ho te entes? ... un
cor generós.

Car = Pero incapàs de un amor sublim.

Ade = Qui ho sab?

Car = Jo!

Ade = Prou, Carlos.

Car = Adela, als peus de voste.

Ade = *(Donantli la ma.)*

No'm guardi rencor.

Car = *(Apoyant la ma d'ella a son pit.)*

Aqui no hi cap això. *(dit en for. 2^a)*

Ade = Ah, Deu meu, si fos veritat! *(Pausa.)*

Que tanta roch. ¿ves a n'aquí
puch inspirar amor? No, la fosca

es enemiga irreconciliable
de la llum; y ahont no hi ha
llum, el goig, la felicitat y l'
alegria no poden existir.
Bah! ; no se per qué tindr que
entristirme? Voreig jurarme a
mi mateixa resignació y vuy
cumplir. Després que'n trech
de martirisarme? Fora pena!
Aixis quant arribi l'hora de
presentarme devant del Senyor,
premiará mellor las penas que
haure sapigut suportar sense
queixas y ab cor fort. # (Pausa.)
Per aixó no vuy ferme ilusions;
jo no he nascut per viure en

aquest mon; jo sols dech espe-
rar demà per gosar a la gloria,
si la mareixo, las alegrías que
tinch negadas a la terra.

(La actitud de marxyat, pero la pena
la veus y cau assemtada a la cadira
plorant.)

Escena IV.

Adela y Arturo.

Artu = ¡ Qu' es això, germaneta meua... ?

¿'han deixat sola? No'm creya

qu'en Càrlos tinguis tanta

pressa... (De parlar ab el papà.)

Adel = Creus que tot hom es tant ge-
nerós com tu, que no vius mes

que per complaurem?

Art = Eh?... Estàs emocionada! A de-
la, ¿que tens?

Ade = No res.

Art = Si; encare una llàgrima re-
bèl està lluytant per sortir
dels teus ulls.

Ade = Ulls, que com els satelits,
brillan sense llum propia.

Art = No t'entristeixis. ¿Era per això
que ploravas?

Ade = Si no he plorat.

Art = No se perquè pretens enga-
nyarme.

Ade = Arturo...

Art = Si a mi 'm passa alguna

cosa 'm falta temps per
ferten sabedora.

Ade= Be zaps que jo també...

Art= No, avuy no. Per mes que vul-
gas dispressarho, el cor me diu
que alguna nova pena ha
vingut a interrompre la te-
va calma angelical.

Ade= Germà meu!

Art= Vols que't diga lo que tens?

Ade= Fui?

Art= Si, jo. Ja que no vols confiar-
me els teus secrets...

Ade= Si no'n tinch.

Art= Prou. Pero com t'estimo tant,
aixó fa que jo'ls endevinti.

Ade = No comprench...

Art = Que t'ha dit en Carles?

Ade = Ah!

Art = ¿Ara, m'comprens?

Ade = Si...

Art = Donchs contestem.

Ade = S'ha burlat de mi.

Art = Eh!... Que dius?

Ade = M'ha jurat que m'estimava.

Art = També m'ha parlat avans de
tu, en aquest sentit.

Ade = No m'enganyas?...

Art = No: y en aquests moments es-
tà parlant ab el papà...

Ade = Oh! No, no ho vuy! No pot ser!

Art = Es lo que jo li he dit.

Ade = Has fet be.

Art = Pero veig qu'ell insisteix... no se... Adela, tu l'estimas?...

Ade = Deu meu!

Art = Digas.

Ade = Si. Tant com la vida! Mes amor sento per ell, que per la claror del sol que jamay tornare a veurer.

Art = (Infelis!...)

Ade = Si pogués escullir entre ell y la llum, oh! no dubtaria; ell, sempre ell!...

Art = I ab tot y això, si volgués ferte la seva esposa, tu...

Ade = Això may! Aquest amor morirà

ab mi.

Art = I si fos cert que t'estimés a tu, no
mes que a tu?...

Ade = Germà meu!...

Art = Calla... El papà y en Carlos venen
cap aquí... Anem.

Ade = Si... no vuy sentir lo que digan...
Ja'n tinch prou ab lo meu torment.

Art = Do't creya resignada...

Ade = Resignada... si, jo si; pero el cor...
¿qui es capas de governarlo?...

(Mutis els dos esquerra 2.ª)

Escena V.

D. Lluís y Carlos. (del foro.)

Lluís = Cregui que quedare eternament

agrahit a la atenció que ha tingut per la meua pobre Adela; pero comprenghi que lo que demana es impossible. Vostè es jove, te un cor noble, generós, y avuy dolguentse del infortuni d'aquella desventurada criatura, el crech capàs de la mes sublim abnegació. Es una flamarada de la juventut, que passat l'apogeo de la primera il·lusió, vindrà a pas de centella la decadencia, y aquell foch d'amor se transformarà, per la llògica, ab el caliu de la compassió, sens perjudici de que mes fart pugua arrebarar els limits de la indife-

rencia.

Car = Don Lluís, vostè estima à la seva filla més que si tinguéssis vista, ¿no es això?

Lluís = Fins crech que sí.

Car = Donchs, ¿per què ~~un~~ espòs no pot si un pare té prou cor per apreciar las hermosas dots de una filla, no ha de poguer apreciar ~~las~~ igualment un espòs, las dots de la seva esposa!...

Lluís = L'amor de pare es molt gran!

Car = El del espòs de la mare dels seus fills, es immens!

Lluís = Vostè m'arribaria à fer creurer...

Car = Què?

Lluis = Que te una ànima exemplar...

Car = Gracias...

Lluis = ... I que si la meua filla no tingues aquesta desgracia, estich cert que la faria ditxosa.

Car = I sent aixis més!

Lluis = No vuy posarlo à prova, perque recauria en perjudici de tots...

Car = Ah!... *(Com si hagués trovat la solució.)*

Lluis = Què?

Car = Res... Que vosté 'm creu incapàs de sentir un amor constant.

Lluis = No ho se...

Car. = Vosté ho ha dit: no vol posarme à prova; pero jo ^{saprè demostrar} ~~donc~~ ~~provas~~ de lo qu'es capàs l'home qu'estima

ab tot lo cor de la juventut. Don
Lluis... Als peus de voste'...

Lluis=

(*Donantli la mà.*)

Carlos, ja sab que sempre le consi-
derat com un bon amic: d'avuy
endavant ja no'l considero, l'esti-
mo com a un verder fill.

Car= No; encare no... Mes tart, mes

tart... Molt senyor meu! (*Mutis Joro.*)

Lluis= Adios. No m'habia enganyat; es

tot cor. (*S'assenta. Pausa.*)

~~Ja ve quin serà el seu plan? Vindrà~~

~~ditentme: Jo no soch un simple~~

~~advocat; soch noble, tindrè riques-~~

~~zas, la meua honra may ha~~

~~sigut...~~

Escena VI.

Dit y Adela.

Ade = Papà, papà...

Llui = Filleta...

Ade = Estàs sol?

Llui = Si. ¿Què vols?

Ade = Volia demanarte...

Llui = Què?

Ade = Si voldrias acompanyarme avuy
al teatro?

Llui = Caram! avuy si que no se...

Ade = Bueno: donchs demà?...

Llui = Si hi tens empenyo, l'Arturo no
crech que tinga inconveniet
en fer-te companyia.

Ade = Oh! ja hi compto ab ell.

Lluis = Sent aixis?...

Ade = Es que tu, m'explicas millor els trajos, el decorat, y altres detalls, que per falta de la vista no puch apreciar.

Lluis = (Filla meua!...)

Ade = Quina òpera cantan?

Lluis = El Faust.

Ade = M'agrada. La seva musica'm corpen. Sobre tot, la romanza de las flors... Quanta harmonia...

Lluis = Si...

Ade = Aixis, tu no podràs venir, veritat?

Lluis = Veurem. Potser després del primer acte ja'm tinguen ab vosaltres.

Ade = No, si t'ha de molestar, no ho vuy.

Lluis = Es clar que tindré que fer un petit sacrifici.

Ade = No, sent aixís, no...

Lluis = Vaya que sí.

Ade = I deixaràs tal-volta assumtos d'importancia, per complaurem?

Lluis = No faltava mes. Si perque no tingues altre cosa que fer, vingues a acompanyarvos, poch tindrias que agrahirme res. Vindré, a pesar de totas las mevas ocupacions, a servirte de traspunte.

Ade = Ja, ja, ja!... Quant m'estimas....)

Lluis = Vaya!... Primer tu, després tu, y...
sempre...

Ade = La pobre cegueta...

Lluis = Adela...

Ade = I l' Arturo?...

Lluis = Al dir tu, vuy dir els dos.

Ade = Si, es clar... (Pausa.)

Lluis = Adela?... (Ab ~~desicío~~ desicío.)

Ade = Papà!... (Sorpresada.)

Lluis = En Carlos m'ha parlat de tu...

Ade = Ja ho suporo.

Lluis = Vejam: Ara es el teu pare qui't
parla: ¿Quin concepte has format
d'ell?

Ade = El mes favorable, perquè dir lo con-
trari? ... I tu?...

Lluis = Jo?... Encare mellor que el teu.

Ade = Com?

Lluis = Si, perquè tu, no sabs com jo, qui
es l'amich del teu germà.

Ade = M consta qu'es molt generós.

Escena VII.

Dits, ~~Com~~ ^{Comme} fora.

Cria = Don Lluis?

Lluis = Demanan, Comme?

Cria = El senyor Florensa.

Lluis = Si; vaig al moment. Escolti; després,
sense causarshi, guardará aquets

^{tomos}
~~llibres~~

(Els que hi ha damunt la taula.)

a dintre ~~l'armari~~ ^{la llibreria} que hi ha a

la habitació de la senyoreta.

~~Cria~~ = Perfectament. Se lihi ofereix res més?

Llui = No. Al senyor Florensa, que passi a
ni al meu despatx.

Cria = Està bé.

Ade = Que no som amichs, senyor Cosme?

Cria = Filleta meva!...

Ade = Com no'm deya res...

Cria = Que vols que t' diga? ... Qu' ets
molt bona? ... Que tothom t' esti-
ma? ... Això ja es vell. *(La besa.)*

Llui = Ben cert.

Ade = Gracias.

Cria = Ab permis... *(Mitis foro.)*

Ade = Fagi, fagi.

Cria = *(Dins.)* Aquí el trovarà.

Escena VIII.

*D. Lluis, Adela y Julia, que porta
uns papers enrotllats.*

Julia = ~~Aquí te~~ Els plans.

Lluis = Vaja, val mes tart que may.

Dongui. (Mirant els plans.)

Adela = Papà t'esperan...

Lluis = Si, ja hi penso. Fe, Julia; ^{aguarda} ~~espera~~
un moment. *(Mitja fora.)*

Julia = A las sevas ordres. *(Agafa els papers y
els deixa a la tauleta.)*

*(Vejam com està avuy a questa
torrada...) ¿I aquest animo que
tal marxa, senyoreta Adela....*

Adela = Jo sí, que sempre igual.

Julia = En tot lo dia no havia tin-

gut el goig de veure-la.

Ade = Gracias. Jo, ni avuy ni may.

Juli = Que vol? ... resignació... No es vostè sola. N'hi ha tants d'altres...

Ade = Això no es un consol per mi, al contrari. Si en mi estés, no n'hi hauria cap més.

Juli = Ja ho crech... pero de tots modos...

Ade = No soch egoista.

Juli = Tampoch jo. *(S'aumenta al seu costat.)*

Ade = De veras?

Juli = Tal com sent. Si volgués escoltar-me's convenceria de que dich la veritat.

Ade = Si te que parlar-me de lo de sempre no cal que's molesti.

Juli=; De què vol que li parli, donchs. ⁹²⁴

Ade= Que se jo?... De teatros... de mui-
zica, y... de res mes; no hi ha
altre cosa que pugui interessar-
me.

Juli= A vostè, perfectament, pero a mi...

Ade= No insisteixi, fóra en va.

Juli= Demostra ser molt ingrata...

Ade= Senyor Julia'!

Juli= La veritat; vostè es de pedra!

Ade= Que jo!... Bah! que sab vostè'?

Juli= La que's mostra indiferent a
la flama pura de l'amor, crech
que no deu casificar-se d'altre
manera.

Ade= No vuy donar-li explicacions,

que, si volgués pendrem aquesta
molestia, potser es convenceria
de lo contrari.

Juli = Ah! ja comprench...

Ade = Com?...

Juli = Que vostè estima a n'al amic
del seu germà; en Carlos... Ja,
ja, ja!... com no he atinat
abans...

Ade = Què?...

Juli = Vaya un partit!... Un perdula-
ri que's casarà ab vostè... no,
ab vostè no; ab el seu dot per
viurer ab l'esquena dreta...
Ara si, ara conech que vostè
te un cos admirable!...

Ade= Encare que jo estimés, avans morir, que casarme, no ab ell. ab ningú. Soch cega, pero no faltada de sentit comú... I, de que en Carlos, sigui un perdulari, suposo que aquesta paraula no la repetiria devant del meu germà.

Duli= Si arrives el cas...

Ade= Tinga present qu'es l'ultima vegada que li permeto parlar de semblant assumpto.

Duli= Es que jo...

Ade= Vostè, es el que voldria casarse ab els meus interessos.

Duli= Li juro que sols desitjo el seu

amor!

Escena IX.

Dits y Criat. Aquest passa algunes vegades desde la habitació esquerra primer terme a la taula, ahont y ha els llibres que va entrant a la esmentada habitació.

Cria= (*Referintse a n'en Julià.*)

(*¿Amor aquest?... no ho crech pas.*) (*Agafa alguns llibres y fa mitós.*)

Adi= P^{ou}; y tinga entès que si'm torna a parlar d'això, serà'l meu papà qui l'obligarà a tenir mes consideració a la fi-

lla del seu principal, que precisament, per la meua desgracia, deuria inspirarli mes respecte.

Juli= Es dir que no puch esperar?...

(Pasa cosine a recullir mes llibres.)

Ade= May!

Cosia= (Ben fet!) *(Julia fa actitut d'inspeccare*

sent soroll ab la cadira.)
Ade= Deixim!

Cria= (Si la toca!...)

Juli= Pensi que quant un estima...

Ade= Li he dit que prou! *(Alsantre.)*

(Cosme agafa els ultims llibres, al

veurer que l'Adela s'aixeca y desa-

parix per la 2ª esquerra.)

Juli= No repara els medis...

Ade= No'l vuy sentir mes! *(Múta 2ª esquerra)*

Juli= Es tossuda! Es dir tossuda...

Diguem enamorada d'en Car-
los. Pero jo tinch que desba-
ratarlo. (*Petita pausa.*)

Representa una pila de mils
duros; y ab diners... es clà,
cor que vols cor que desitjas.
No hi ha mes, aquesta mina
sols jo dech explotarla. No
faltava més. Buscant be...

(*Queda un moment pensatiu.*)

Calla... no seria mal plan...
alashoras, vulgas que no vul-
gas... Sa ho crech si fins m'
naurian de demanarlo per
favor... Casi m'animo. No m'

ni penso mes. (*Mira a la porta 2ª esquerra*)

Està sola, com no hi ven, entro
à poch a poch; tanco la porta, y

(quant s'enterin qui els dos...

Si, si. Surti lo que vulga. (~~estútilis.~~)

(*Va per dirigirse a la porta 2ª esquerra
quan apareix D. Lluís.*)

Escena X.

Dit y D. Lluís.

Lluís = Gracias a Deu!

Juli = (Malo! ¿ Tan bona ocasió.)

Lluís = Vejam aquets planos.

Juli = Si es servit. (*Agafantlos de la taula.*)

Lluís = Be. Miri, a la tarde, de cinch

à sis, no s'olvidi de portarlos
a n' al senyor Ferradas.

Luli = Descuidi.

Lluis = ~~Anem al despatx.~~ (~~Mutis foro.~~)

Escena XI.

Dits y Criat; ~~Lluis~~ ~~Lluis~~.

Cria = Don Lluis...

Lluis = Altre vegada?

Cria Hi ha un senyor que desitja
parlar ab vostè.

Lluis = Avuy encare no he pogut aga-
jar el compàs.

Cria = Diu qu'es el majordom del
Senyor Baró d'Odena.

Lluís = Baró d'Odena?... No recordo...

Cria = I cregui que li deu molt
convenir ^{molt} veurel.

Lluís = I això?

Cria = Sembla qu'està tot emocionat.

Lluís = Deixemli anar. (*Mitis Cria. f.*)

Julia, esperim a n'al meu
despatx. (*Mitis Joro.*)

Julia = Molt be dir. Ah!... Senyor
Baró, que Deu t'ho pagui. ¿in-
gu' m'veu?... Animo! (*Mitis 2ª esquena.*)

Escena XII.

D. Lluís y el Sr Climent.

Clim = Dispensim si no he tingut

calma per esperar, es tan grave
l'assunto que 'm porta a casa
de vostè qu'els segons 'm sem-
blan segles.

Lluis = Està dispensat. Segui; y diga
ab que puch tenir el gust de
servir-lo.

Clim = Gracias. (*Setien*)
Un servidor och el majordom
del senyor Baró d'òdena.

Lluis = Molt senyor meu.

Clim = Agraheixo. Vostè ja 'l coneix a
n'al senyor Baró.

Lluis = No tinch tal honor.

Clim = Si, senyor. El senyoret Carlos, in-
tim amic del fill de vostè, y

el senyor Baró, son una mateixa
 persona.

Lluís = Que diu?

Cli = Lo cert.

Lluís = Vostè's burla...

Clim = Cregui que no es aquesta, malhoro-
 rosament, la ocasió mes oportu-
 na per ferho. (*Emocionantse per moments.*)

Lluís = No m'explico...

Clim = El senyoret Carlos, hereder d'
 una fortuna cuantiosa, y de
 titols nobiliaris més honrosos,
 està decidit a contraure ma-
 trimoni ab la senyoreta Adela,
 filla de vostè.

Lluís = Es qu'ella...

Clim = Da ho se; ja m'ho ^{na} dit: ell ma-
~~teix~~ es cega; pero per ell, ~~esco-~~
~~meix~~ que això no es un ~~incon-~~
obstacle
~~obstacle~~, y avy menos.

Lluís = Avy menos, diu?

Clim = Si, per què... ~~ell~~... (*Molt emocionat.*)
el senyoret... es... major d'edat,
~~hi~~ no hi ha ningú, ni un
mal tutor, que pugui oposarse
à la seva voluntat. Te un carac-
ter de ferro. Avy mateix...
Infelis!... Pobre Carlos!...

(*Arrancant lo plor.*)

Lluís = Que t'è? Que li passa?...

Clim = Que... ja no li podrà... negar
lo que... demana... per que

també es...

Escena XIII.

Dits Carlos acompanyat d'un criat.

*Carlos porta una cinta negra que
li cobreix la vista.*

Car = Cego!

Lluí = Carlos! (Alzantse)

Clim = Deu meu! (id)

Lluí = Que ha fet! Desgraciat!

Car = No; soch mes ditxos que may,
puig qu'he sapigut aixecar-
me al nivell de la filla de
vostè.

Lluí = Jesús!

Car = Yorté no ha volgut posarme
à prova; pero jo he volgut
ferme digne de l'adela.
La mareixo?

Llu = Fill meu! (*Ab un arronque abraçantlo.*)

Car = Si, ara ja pot dirnho.

Llu = Marcelino? (*Toca 'l timbre.*)

~~Joan?~~

Escena XIV.

Dits Criat

Cria = Senyor.

Llu = El senyoret Arturo, ahont es?

Cria = A n'al seu despatx. (Que te 'l
senyoret Carlos)

Lluís = Anem. Donquim el bras... Vostè
vinga també.

Clim = A las sevas ordres.

Car = I l'Adela?...

Lluís = Deu ser a la seva ~~ab~~ habitació.
Avisila. Prudencia, Carlos, li
recomano molta prudencia.

Car = No temi.

Criat = La porta es tancada.

Lluís = Ja es raro... Adela, Adela. *(truca)*

Escena ultima.

Tots.

Julia = Ah! Estem descuberts! *(Sortint del
cuarto deuant
de Adela.)*

Lluís = D'ahont surt vostè?

Juli = Don Lluís... perdoni... Fothom
te un' hora fatal...

Lluís = ~~Adela~~ Adela!...

Ade = Papà...

Lluís = Qui ha fet entrar a n'en Ju-
lia a n'aquesta habitació?

Ade = Habitació?...

Lluís = Si a la teua.

Càr = Que diu!...

Ade = No t'entençh.

Juli = Don Lluís, jo estich disposat
a emmenar aquesta falta...

Càr = Oh! Deu meu!

Ade = Càrlos, vostè aquí?...

Lluís = Adela que seya en Julia a
n'al teu quarto, y tançat senthi

tu dius

Ade = Es mentida!

Juli = Li repeteixo que jo...

Car = Vostè es un infame! Un vil importò!

Juli = Ah!... No'm fa res... Li cedixo la plassa... (Que li passa a n' aquest?)

Lluis }
Car } Miserable!!

Juli = Senyors...

Ade = Pero, papà, ¿que es això?

Juli = No, res... com ignoravan que vostè m'estimava...

Ade = Que jo?... May!

Juli = ~~Es~~ May?... M'na dat provas...

Ade = Que diu, que jo ?...

Juli = Si; vostè; no fa pas molt...
alli en la seva habitació...

... m'ha ~~dit~~ jurat...

Ade = Oh!...

Clim = Aquest home es un lladre!

Juli = ... ser meua per sempre.

Cornu = (*Cupareixent per la porta del
cuarto ahout, havia entrat
antes que l'Adela y Julio.*)

¡Ment com un miserable!

Lluís = Come!

Ade = Ah!

Juli = Que jo...?

Cornu = (*Agafantlo per la solapa ab
una ma y ab l'altra ensenyantli*)

un revolver.)

Mira.

Juli = Senyor Cosme!...

Cosm = Veus?... Totas cinch capulas
son plenas. Jo he estat obser-
van desde ^{detrás d'} una de las portas
del armari tots els teus mo-
viments... *(Torna a ensenyarli el revolver.)*

Mira be, ni son totas; creus
que si t'hagueses atrevit a
tocar un sol cabell de l' Adela,
tindrias el cap sobre las espat-
llas?... Aquest revolver, ja
seria vuyt, vuy dir que totas
cinch balas jaurian dintre el
teu cervell. ¡Ves miserable!

Juli=(Oh!)

Ade= Amich meu! (A Cosme.)

Cos= Si filleta! (Abraçantla.)

Lluís= Cosme li dech mes que la vida!

Cos= No res.

Car= Don Lluís...

Lluís= Carlos?

Car= Conseruo las mevas pretencions.

Lluís= Si, al moment. Julia, no'l vuy
veure may mes en aquesta casa.

Vagissen antes qu'el meu fill
s'enteri de lo que ha passat.

Clim= I si alguna vegada pel carré
m'heu, amaguis, perquè no po-
dria contenirme; ¡miserable!

Juli= Esta be! (Malakitsiga!....) (Mitis joro.)

Cosm = No se quin tant ni deté...

Lluis = Deixil Cosme.

Artu = *(Entrant per la porta del
soro.)*

¡Ahont va, l' Julia tant mal
carat?

Lluis = No ho vulgas saber...

Artu = *(Reparant ab en Carlos.)*

Eh?... Qu'es aixó?... ¡Carlos,
amich meu, que tens?... Parla
d'una vegada!

Car = Mira! *(Retirant la cinta que s torna
a col·locar al moment.)*

Fots = Ah!

Art = Que has fet? Cego!

Ade = Que diheu? Carlos! Vosté?...

Il·luc = Fillla meua!

Ade = Vostè ha sigut capàs?...

Car = Si; sens el seu amor perquè
volia la llum?

Ade = Jesus!

Car = Digni, i'm creu digne de ser
lo seu espòs? (*Donantli la ma.*)

Ade = Mare meua!

Car = Contestim.

Ade = El meu espòs?... Això es molt
poch!... Mes, mes! Fiu, seràs
el meu Deu! (*Abrassantlo.*)

Feló.

Barcelona 1906.

Travels of Antonio de 16 y 18. Gracia.

"El Americano"

2901539001